

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo. 140.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Philip. 2. *1. Pet. 3.* *2. Pet. 3.* *Matth. 2.4.*
 muit: verum cum & caelestium, & terrestrium, & infernorum Dominus esset, nec supera reliquit, & ad nos accessit: Imò etiã ad inferos vsque profectus est vt per omnia grassatus, vndique omnia in salutem assereret: in terra nimirum eos, qui viuunt, ac victuri sunt, renouans: infra terram autem, eos, qui illic tenebantur, à mortis tyrannide abstrahens.

Zosimo. 140.

Ioh. 4.
 Humilis & abiecte Zosime, hora extrema est: quid vt in vitæ primordiis ignauia torpes? Messis tibi aduenit, alba est regio ad excisionem: quid, tanquam adhuc in semente sis, incuria laboras? Capitis tui pili finem tuum te doceat. Quid est quod diuturnum tempus te finem tuum perspicere minimè docuit? Iudex cum terrore accedit: quid tu opera tua ad collectionem non præparas? Crapulæ indulgere desine: aliquando saltem resipisce. Ne diuinam lenitatem ludibrio habeas, cum temulentis edens ac bibens. Deus venire non moratur, vt existimas: verum tùm acceder, cùm tu ignorabis. Ac deinceps iam te ex hac temulentia emergere oportet, saltem metu coërcitum & castigatum.

Adamantio. 141.

Genes. 2.
 Dic ad Iudæum, qui de diuina incarnatione tecum altercatus est, negatque fieri posse vt natura humana citra complexum venerem ac semen pariat: Haud nouum ac mirum videri debet, si cum omnibus legis mysteriis ac dogmatibus hoc quoque ignoras. Nam qui ipsamet legis præludia, quæ perspicua & aperta sunt, minimè cognoscere potuisti, quonam pacto in abditum ipsius penerrare prospicere queas? Scriptum est enim: immisit Deus soporem in Adam: cùmque obdormisset, tulit vnam de costis eius, & repleuit carnem pro ea. Et edificauit Dominus Deus costam quam tulerat de Adâ, cùm prius ipsum Adam è terra creasset. En igitur vir è terra, & mulier ex viro: & vterque

υπαρχων, και τῆς ἐπιγαιων, και τῆς ὑπεργαιων, και τῆς κελυφουσιων, δε ταυτων καταλειπει, και παρῆς ἡμας παρεγενετο. ἐπι και τῶ ἀδφ ὑπεροψησας, ἵνα ἀφ᾽ πάντων γενόμενος, πάντοθεν τὰ πάντα ἀνασῶζηται: ὅτι γῆς μὲν τοὺς ζῶντας, και ζῆσομύνας ἀνανεοῦμυρος. ὑπο γλυῦ δε τῶς κρατυμύρους ἢ τῶ θανάτω τυρανιδος ἀφαιρέμυρος.

Zosimō. 140.

Ταπεινὲ Ζόσιμε, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν. τί ὡς ἀρχὰς ἔχον τοῦ ζῆν ῥαθυμῆς. ὁ θελοσμός σοι παρέστη: λευκὴ ὄστιν ἡ χώρα παρῆς τομῆν. τί ὡς παρῆς τῆς σπείρας ἀμελεῖς; αἱ τρεῖς σε τὸ τέλος διδάσκεσάν· τί ὁ μακρὸς σε χρόνος τὸ πέρρας σωσῶν οὐκ ἐπαίδευσεν. ὁ χριτῆς ἔμφοδος ὠδὴ γίνεται· τί ἔχ᾽ εἰσοιμίας τὰ ἔργα σου παρῆς τῶ σῖσασιν· παῦσαι κραυπαλῶν· νῆσον κἂν ὄψῃ μὴ καταγέλα τῆς θείας μακροθυμίας, ἐσθίον και πίνον μετὰ τῆς μεθυόντων. ἔχρονίζει ἐλθεῖν ὁ κύριός σου, ὡς νομίζεις. ἀλλὰ τότε ὠδὴ γίνεται, ὅτε σὺ οὐ γνώσκεις, και ζῆσῃ σε λοιπὸν ἀναλήψαι, και σκεῖναι τῶ φόβῳ σφρονοσῆσαι.

Αδμαντία. 141.

Εἰπέ τῶ ἰουδαῖῳ τῶ παρῆς σε διενεχθῆναι περὶ τῆς γέας σαρκώσεως, και λέγοντι, ὅτι ἀδύατόν ἐστι φύσῃ ἀνθρωπέα διχα σωσῶσαι και σπέρματος τε κἂν ὅτι οὐδὲν ἔνον, αἱ και τοῦτο ἀγνοεῖς, μετὰ τῆς πάντων τῆς τῶ νόμου μυστηρίων και δογματων· ὁ γὰρ εὐθέως τὸ παροῖμα τῶ νόμου καταμαθεῖν μὴ δυναθεῖς· ὅτι διηλα ὄντα ἔσασφῆ πῶς δυνάσαι εἰς τῶ σπῆκρυφον αὐτοῦ διδῆναι, ἢ ἀγκύλας βυθόν. γέγραπται γὰρ ὅτι ἐπέβαλε ὁ θεὸς ἔκτασιν ὅτι τὸν Ἀδάμ, και ὑπνωσε, και ἔλαβε μίαν τῆς πλευρῶν αὐτοῦ, και ἀνεπλήρωσε σάρκα αὐτοῦ και ὠκοδόμησε τῶ πλευρῶν ἦν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ